

Innvandrere

Øisangs fokusering

Av Alfred Zamudio jr., daglig leder
for Det Norske Menneskerettighets-
huset *Orkust. 50*

Det er tydelig at Thorleif Øisang i sitt siste innlegg av 23.2. ønsker å fokusere på muslimer og begrense innvandringens forskjellige sider til denne gruppen. Det samme blir gjort av andre mer toneangivende personer her i landet.

Ettersom mye av dette dreier seg om historie, har jeg behov for å nevne at for mer enn 60 år siden var Centralpasskontoret i Norge en meget streng regulator av den beskjedne jødiske innvandring til Norge. Det pussige var at en av de sterkeste motstandere mot denne innvandring var Foreningen for dyrenes beskyttelse, hvis leder også var i en sentral posisjon ved Centralpasskontoret. Man mente dengang at jødene hadde en slik inhuman slaktemetode (kosher) at deres levestett var uforenlig med det norske. Og det er også slik at mange nordmenn var mer enn villige til å berike seg på jødernes eiendom da disse ble sendt til konsentrasjonsleirene i Tyskland.

Mitt poeng ved å minne om dette, selv om det nok kan oppleves som voldsomt og opprivende, er at nordmenns fiendebilde har forandret seg med tiden. Hva er annerledes med jødene nå? Ingenting. De som overlevde gasskamrene, og som orket å komme tilbake hit, de er fortsatt jøder, og lever side om side med andre i det norske samfunn. Og husk også på at det tidligere jødiske kvarteret på Grønland i

Oslo nå er omdøpt til Lille Karachi, med pakistanske karrysjapper, delikatessforretninger og frisørsalonger. Dette burde være en veldig klar illustrasjon av at det norske samfunn har absorbert noe som enkelte for noen ti år tilbake var villige til å drepe.

Enkelte tror, med en nærmest hellig, uforanderlig tro, at idéen om det norske er en urokkelig, ubevegelig og uforanderlig definisjon. Men hvem er med på å definere det norske? Er det disse gamle menn og kvinner som Øisang selv siterer? Eller er det de nye, oppblomstrende generasjoner som fra sandkassen i barnehaven deltar i et fellesskap som forhåpentlig likeverdige partnere? Jeg er heldigvis ikke så gammel ennå at jeg har sluttet med å stille meg selv spørsmål om mine egne holdninger og vurderinger. Men jeg opplever dog at jeg kommer til kort ganske ofte når det gjelder å oppfatte hvordan barn tenker. De utfordrer mine forestillinger, og jeg må tilpasse meg og bryne meg med nye oppgaver. Mitt ansvar er å forstå og kommunisere med barna. Jeg kan ikke bruke gårdsdagens bilder for å beskrive noe som er i dag.

Det er forståelig å se at slike forandringer som har skjedd de siste tiårene i Norge, der et relativt enkelt bondesamfunn utviklet seg til en avansert industrinasjon, kan være vanskelig å absorbere for mange. Det er mye informasjon og mange strukturer som den gamle generasjonen skulle ta stilling til. Jeg kan derfor til en viss grad unnskyldte forstokkede holdninger på denne måten. Men der går grensen. Ofte hører jeg at folk gjerne sier at muslimene er et problem, men ikke oss andre, for vi er jo så greie og dessuten har dere slik en deilig vin . . . Men hvordan få nordmenn til å forstå smerten som vi føler over at mine venner fra Iran eller Kurdistan ikke er ønsket hos dere? Vi deler skjebnen som flyktninger eller innvandrere i Norge. Og vi er med på å forandre Norge, kanskje i en retning som ikke passer Øisang eller andre som ham.

Men dersom våre tanker har et demokratisk flertall, og de faktisk er gode idéer, så må våre innspill være med på å forandre landet, ikke sant? Eller er det heller slik at innvandrere skal klassifiseres i typer, der man katalogiserer farlighetsgraden av disse og dermed tildeler dem forskjellig adgang til innflytelse og deltagelse?

Alf A. Zamudio

Tirsdag 19. mars 1996